

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.B.
o wcześniejszą emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2008 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 czerwca 2007 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Ubezpieczony J. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie III AUa .../06, oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 17 stycznia 2006 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej prawa do emerytury na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz.U. Nr 28, poz. 149 ze zm.).

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu § 1 powyższego rozporządzenia oraz naruszeniu art. 32 Konstytucji RP. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej

do rozpoznania skarżący wskazał na konieczność wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. przepisów § 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki poprzez wyjaśnienie, czy warunkiem nabycia prawa do wcześniejszej emerytury jest posiadanie statusu pracownika w dacie osiągnięcia wymaganego stażu emerytalnego. Ponadto skarżący wywiódł, że istnieje konieczność rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na ustaleniu, czy przepis art. 27 ust. 2a ustawy z dnia 14 grudnia 1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników oraz ich rodzin (Dz. Nr 40, poz. 267. ze zm.), w zakresie w jakim ograniczał kompetencje Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia zasad przechodzenia na wcześniejszą emeryturę osób mających wyłącznie status pracownika, jak również przepis art. 29 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.), zgodnie z którym na emeryturę nie może przejść - pomimo posiadania wymaganego stażu emerytalnego – ubezpieczony, który przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę objęty był ubezpieczeniem społecznym z innego tytułu niż stosunek prac są zgodne z przepisem art. 32 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W istocie konieczność wykładni przepisów przywołanych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy prawo do emerytury na podstawie wskazanego wyżej rozporządzenia przysługują wyłącznie pracownikom oraz czy przepisy przyznające do prawo do wcześniejszej emerytury wyłącznie ubezpieczonym legitymującym się statusem pracowników, z

wyłączeniem pozostałej grupy ubezpieczonych, są zgodne w wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP zasadą równości wszystkich wobec prawa.

Kwestie ta zostały w dostateczny sposób wyjaśnione zarówno w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II UK 77/02 (OSNP 2004r. nr 6, poz. 105) oraz Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 września 2000r., K 1/00, (OTK 2000r. nr 6, poz. 185),.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. a contrario orzekł jak w sentencji postanowienia.

/tp/